

KEMENESALJA

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési ár:
Egészévre 8 kor., félévre 4 kor., negyedévre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.
Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadóhivatalba küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:
TÓTH DEZSŐ.

Készítők, levelek a lap szerkesztőségébe.
Szombathely, Kossuth Lajos-utca 9. küldendők.

Hirdetések árjegyzék szerint.
Nyilattár petitsoronként 50 fillér.

A „Kemenesalja” társadalmi és közgazdasági hetilap tisztelettel alultróttak kívánságára tudult meg. A lap távol a pártpolitikától kíváncsággal Kis-Czell és Jánosháza nagyközségek és ezek környéke, vagyis egész Kemenesalja érdekeit fogja képviselni és tőle telhetőleg előmozdítani.

Ajánljuk a lapot Kemenesalja igen tisztelt községének szíves pártfogásába.

Kis-Czell, 1902. évi január 9. án.

Dr. Maróthy László,
Dr. Platnits Ezeracs,
Dr. Pókoláb Mihály,
Zsitkovecsky Géza.

Levél a pátriába.

„dékek” tája, én szépséges szülőházam, im' hű fiad köszönt tégedet.

Akármerre jártam, hozzád mindig vissza-visszavágytam s boldog voltam, ha áldott földeden köszönhettem az Isten napját.

Szép „a zordon Kárpátoknak fenyvesektől vadregényes tája,” elragadó magyar szemnek „az arany kalászszal ékes rónaság” — de nekem, szívemnek a legszebb vagy te, én szeretett szülőházam, Kemenesalja!

Más itt a levegő, — mint a földnek egyéb táján, tisztább, üdítőbb;

melegebb a napsugár, édesebb a madár dala, ott az árvalányhajtermő Sághegy alján.

Elszáll gondolatom vadvirágos mezőidre, madárdaltól zengő erdőidbe, fölkeresi a helyeket, melyekhez egy-egy édes emlék fűzi lelkemet. És áldom az Istent, hogy itt, a te áldott földeden szülehettem.

És elszállván a gondolatnak röpké szárnyán a te mosolygó tájaidra, elszorul a lelkem, a szülőföld szeretetétől dobbanó szív örömébe fájdalmas érzés vegyül, mikor azt látom, hogy itt, a mi édes pátriánkban is akadnak az édes anyaföldet elhagyó, messze idegenbe távozó testvéreink.

Hogyan? Nem adnál te hálás anyaföld meleg otthont, nyugalmat; nem nyujtanál Istenáldotta mindennapi kenyert azoknak, akik az elődök nemes hagyományai megszentelte rögöz ragaszkodnak, nem — ~~de~~ — kiknek — a hogy irva vagyon — a nagy világon kívül nem sincsen számukra hely?

Avagy — kérdi tusakodó lelkem gondolata magamtól — a szerencse káprázatos, csalogató vágya, a vagyonszerzés törekvése ad vándorbotot egyesek kezeibe, hogy elhagyjanak tégedet, mi szeretett szülőházánk?

Azt hittem, ugy látta a távolból is a lelkem, hogy ez a föld, ez a vidék még mindig Kánaán, a szorgalmas munkáskéznek bőséges áldást adó, — azt hittem, hogy ez a föld,

a mi pátriánk még mindég a régi, egy darab boldog Magyarország!

A régi Magyarország, melyet az elődök nemes hagyományain, ezeknek tisztos kultuszán rajongva csüngő jó magyar nép, annak verejtékes és áldást hozó munkája tesz irigyelt, boldog földdel!

Nem is csalódhattam, úgy van az, úgy kell lennie, hogy nemes magyar virtus ékesíti népedet, mi édes szép pátriánk.

A rög szeretete, hűség az édes anyaföldhöz, mit magyarkéz szerzett, magyarkéz művel és tart meg mindörökké, — nem vesztetett és nem fog soha kivesszni e népből ott a Sághegy alján.

Küzd a létért, a földért, mit ősei hagytak rája, küzd véres verejtékkel, sokszor végső erőfeszítéssel, és ha sújtja is sorscsapás, nem lesz hűtlen ahhoz, mely éltet, mely ápol, mely eltakar.

Ezt a népet — erkölcsében egyszerű, fajszeretetében tündöklő példával világító jó magyar népet megtartani, megmenteni minden fiát ennek a földnek, gazdasági és kulturális törekvéseiben istápolni, megelégedetté és boldoggá tenni: nagy, nemes feladat, ennek kivitele még nagyobb, még nemesebb csellekedet!

Áldás azoknak munkáján, akik ezen dicsó törekvés diadalra juttatásán fáradoznak!

László Gábor.

TÁRSZA.

Legényhalál.

Sírnak rínok
virító nének,
Most temetik
A falu legényét.
A korai szerelemnek
Kora vége az ár,
Azt a legényt most kisérlik
Utolsó útjára.

Beteljesült
Régi ákaratja,
Csíra dolmány,
Bámas eszima rajta.
Libeg-lobog a pántlika
Turi süvegénél,
Tán bir ott is a lányokat
Molonditól kértél.

Nagy Endre.

Strófák a rokka mellől.

— Emlékezés Dukai Takáts Juditra. —

A kis nemesi kuria verandáján muskátli virágokat látok; — a ház előtt a virágos kertben hyacintusok nyílnak, amik-

hez édes illatukkal társul szegődnek a sárga violák és a tűz-szinű tulipántok.

Künn a méhes kaptárjaiból kitélé rajzanak a méhek s dongva, zümmögve ropkódnak a hyacintusok és a sárga violák fölött.

Himporos szárnyaikat aranyos zománcszal vonja be a napsugár, mely langy melegségével ott bujkál az orgona bokrok között s szerelmesen csókolja azoknak édes szőlőidővel egymásra boruló, vékonyan ereszett leveleit.

A gyümölcsösben sárgarigó trilláz. Nótaszavában a birót csufolja, aki hunczut s akire e miatt hetykén és negédesen perül az ő nyelve: Gyors szárnylendítéssel átszap a cseresznyefa lombkoronáján s a leányjék formájú édes piros gyümölcsök ringva himbálóznak a levegőben a madár egy-egy szárnycsapása után.

Csupa öröm, csupa derű, csupa mosolygás itt kívül minden s e bűbajos állapotnak édes varázsa belopja magát az egyszerű kis falusi szobába is, hol hőszin fehér abrosszal terített az asztal s pókhálótól mentes minden egyes szöveget.

Nincs ott süppedő persa azónyeg, s a lomha-lusta testet pihenésre hívogató ruganyos kerevet; még a pipere tűkőr és

asztalka is hiányzik, melynek fiókjából kendőző szerek illata áradna kifelé.

Ilyen helyen élt Kemenesalja szülöttje, az édes szavu Dukai Takáts Judit, nem csuda hát, hogy ideális lelke költemények írására megélelődött.

Az akkori kortársak által körülrajongott Malvin, a helikoni díjak nyertes, bölíntgató fejű hyacintusokban és tűz-szinű tulipántokban gyönyörködve, a rokka monoton pergésének hangjait hallgatva írta szívüöl jövő, szívhez szóló, zongzetas verseit.

A mai divatos magyar írónók, tisztelet a kivételnek, egészen másként forgatják magukat.

Őket megcsapta már az új idők rohanó szele; boldog emlékezetű nagyanyáink hagyományaiából, amit még őrizhetnének, egy fikarcnyi sem maradt reájuk. A legjöbbje talán már el is felejtette Dukai Takáts Judit nevét, de Serao Matild biográfiáját alfától omegáig tudja.

Ismeri ennek a feltűnésben utazni szerető, excentrikus teremtésnek a kedvenc illatszerét, tudja, hogy honnét szerente be a selyemszörű pincsikutyáját s járatos abban, hogy az alsó-szoknyáihoz a csip-

Vinczellér iskola Kis-Czellben.

Néhány évtizede annak, hogy világon kiderült, miszerint a Kis Czell környékéhez tartozó Cser gazdasági előnyös kihasználása jóformán egyedül csak belterjes szőlőművelés útján volna sikeresen kihasználható.

Ezernyi holdakra terjed ott olyan talaj, melyen okserű üzem mellett kitűnő bort lehetne termelni, holott most többnyire legelő, vagy — kivált aszályos esztendőekben — sovány vetések tengnek a sterilis talajon.

A Kemenesalja értelmes magyar népe hosszabb idő előtt tette már ezt a lényeges megfigyelést s szétszórta már is meg lehetős nagy területet ültetett be szőlővel.

Határozottan üdvös volna, ha a földművelési kormány szakközzegei útján tanulmányozás tárgyává tenné a Kemenesalja bortermelési viszonyait, s erélyesen közelegetne, hogy azon a vidéken, hol a Ság nemes bora terem, egy új borvidék keletkezésének és alakulásának alapját vetné meg.

Óriási fontosságú mű volna ez és egyrészt roppantul megnövelné a közvagyon, másrészt a Kemenesalja népének kedvezőbb megélhetési viszonyokat teremtené, egyrészt a földnek a mostanig sokszorosan meghaladó hozama, másrészt a szőlőművelés révén bekövetkező lényeges munkás-kereslet révén.

A szakértők véleményével s a tapasztalás által is igazolva van, hogy a Cser éghajlati és talajviszonyainál fogva kiváltságos alkalmas arra, hogy ott terjedelmess és gazdagon fizető borvidék keletkezék.

Hogy ez az óhajlandó és közgazdasági tekintetben kimondhatatlanul jutalmazó állapot bekövetkezzék: mulhatlanul sükség, hogy a föld egyszerű népe az okserű szőlőművelés és borkezelés, gyümölcstenyésztés és értékesítés tanaiba bevezetessék.

Azért rendkívül fontos volna, ha a földművelési kormány Kis-Czellben, a vidék intellektuális és gazdasági központján, a nemes bortermő Ság közvetlen közelségében vinczellér-iskolát állítana föl, s ezen úton a lakoságnak arra való elemeit a szőlőművelés és telepítés dolgaiban kiképezte, illetőleg módot és alkalmat nyujtana neki arra, hogy a nélkülözhetlen szakszerű ismereteket megszerezze.

Annál lényegesebb ez, mert a Kemenesalján alapvető szőlőtelepítési munkálatokra volna szükség s hogy az elindulást legyen és helyesen menjen végbe: arra nagyobb számú szakértő szükséges.

kéket, melyik boldog divatárkereskedő boltjában vásárolja.

És utána a feltűnés hajhászásban, a selyemszörű pincsikutya beszerzésében, az alsó szoknyákhoz való csipkedésben. S ha maguk az ironók járnak elől ilyen jópéldával, hogy ne zudulna utánuk a női olvasókörözség zöme is. (Tisztelet a kivételeknek ezeknél is!)

Rokkápörgés mellett manapság verset írni, paraszti dolog. Az Andrássy-uti palota-ablakokból a korzó fényes népén jártatva a szemet, kifogástalan tinta czeruzával, miniszteri papirosra hanyagul oda vetni egy-két modern strófát: ez chick. Mikor az ember szomszédságában kakađu rikácsol s az óriási kalitka ezüstös ~~szíriá~~ ~~bináján~~ huppallja magát s mikor a gyürükbe gondörített hajat délzáki növények óriási levele legyezgeti, simitgatja.

A rokkápörgés mellett szerzett édes-bús nóták pedig megmaradnak néhány ideális lélek számára, kik örök időnkig élvezetet és gyönyörűséget találnak azokban; — akik a tűz-színű tulipántot nem cserélik föl a déli égűv pálmájával s a trillázó sárgarigót a rikácsoló kakaduyal.

T. D.

Határozottan üdvös volna, ha a Cser gazdasági kihasználásának itt felvetett eszméje szélesebb körökben lelkesen felkarolhatnék, mert egyrészt a vinczellér-iskola megalapítása Kis-Czell forgalmát és jelentőségét emelné, másrészt pedig új, kedvezőbb gazdasági viszonyok létesülését eredményezné az egész Kemenesaljára nézve.

Vajmi szép, hálás és jövődelmező volna az, ha a Cseren a gyér akácok, törpén szivildó galagonya-bokrok, feltűrt kavicsödrök helyén gazdasági kultúra kuletkednék, melynek jutalmázi üzeme javára válna a népnek és államnak egyaránt.

Oly okserű dolog az, amit javasunk hogy illeteres tényezők kezdeményezése és erélyes közrehatása révén, nem kétes az eredmény: egy vinczellér-iskola felállítását Kis-Czellben!

Kis emberek — nagy érdeke.

Régi dolog az, hogy egy gyékényen sose tud árulni a magyar az osztrákkal. Az idők rohanó áramlata hiába akarja összepárosítani ezt a két fajt, az új, mely közéjük ékelődött, mind szélesebb és távolgobb lesz.

Az a mi szeretet szomszédunk, ahol csak szeret ejtheti, a legnagyobb éberséggel azon munkálkodik, hogy kárt okozhasson nekünk az ipar és kereskedelem terén egyaránt.

Különösen az osztrák földművelésügyi miniszter jár elől ebben nagy serénység-gel. Tűzzel-vassal azon van, hogy sertes-állományunk utat ne találhasson Ausztriába s ha valamely járás egy községben ez irányban valami legkisebb gyanús állapot észleltetik, — a tiltó zárt elrendeli az — egész járásra.

Most úgy áll a dolog, hogy serteseknek Ausztriába való kivétele Vasvármegye egész területéről tilos.

Hogy a szomszédék ezen intézkedése mennyire sújtja különösen a kis gazdákat, azt felesleges bővebben fejtegetnünk; tudja és érzi azt mindenki.

A kérdéssel legutóbbi ülésében foglalkozott a közigazgatási bizottság, ahol dr. Maróthy László országgyűlési képviselő hozta azt napirendre.

Felszólalásában intézkedést kért arra nézve, hogy a serteseknek a vármegye területéről való kivitelét megtiltó osztrák zárlat enyhíthessék.

Közel három hónap óta sár alatt van már a vármegye egész területe, ami különösen a kisgazdák érdekeit a legnagyobb mértékben veszélyezteti s reájuk nézve óriási csapás.

A közigazgatási bizottság a legmeglehetőbb érdeklődéssel karolta fel az ügyet s birja-főispánunk ígéretét és támogatását, hogy ez a közérdekre oly fontos kérdésnélőbb kedvező megoldást nyerjen.

Műkedvelői előadás Jánosházán.

A Jánosházai iparos és kereskedő ifjuság önképző köré — saját pénztára javára f. hó 5-én műkedvelői előadást rendezett, mely alkalommal Abonyi 4 felvonásos népszínműve: „A betyár kendője” került színre.

Már sok alkalommal volt alkalmam műkedvelői előadásokat végignézni, de mondhatom, hogy sokkal kisebb kaliberű és sokkal könnyebb előadásokat sem láttam műkedvelőktől nagyobb precizitással előadni, mint ezt a jánosházaitól.

Midőn műkedvelőkről van szó, sokan talán úgy gondolkoznak, hogy az elfogultatlan kritikának nincs is helye; hogy az egyes szereplőket még akkor is kell dicsérni, ha nem is szolgáltak reá. Nos! Ez alkalommal másként van. Tehetségekkel találkozunk és e tehetségeket, éppen azért, mert tehetségek, bírálnunk is szabad már.

Kezdjük csak a főszereplőkön. Igazibb, a valóságnak jobban megfelelőbb öv. Ónodi

Kulcsár Nagy Istvánnét nem is lehet másként elképzelni műkedvelőtől, mint ahogy azt Kis Erzsike alakította. — Az a természetes hang, mesterkéletlen, őszinte szeretet, mellyel fogadott fia és leányává fogadott szolgálója iránt viselkedett, a műkedvelők egyik legrokonzenvesebb személyévé tették. Nyílt színelváltásokkal kezdte a közönség.

Bandi számadó neje: Őrszi, e sok szenvedésen, megpróbáltatáson keresztül ment nő fájdalom arcvonásaival, szelidségével, jóságával hálás szerepa lett Szabó Katinkának. Es ő meg is felelt e szerep intencziójának. A közönség vele szenvedett, vele érezett s közben, mikor megcsendültájkn a dal:

„Az hittem én, azt gondoltam egykoron,
Szélvész után, vihar után megnyugosom...”

a közönség viharos tapsokban tört ki. Szabó Katinka a műkedvelők egyik legerősebbike. Kár, hogy csak oly ritkán érvényesítheti tehetségét. Ritkán, hisz a vidéken oly ritka a műkedvelői előadás: évente egy, legfeljebb kettő, három.

Es a férje: Bandi számadó, csapodárságával, sőtét, tetteivel, mardosó kinjával, lelki furdalásaival, majd bűnhődésével, könnyeket facsaró játékkal szinre hozva: Heiberger Ármin érdeme volt.

Kellemes, csengő hangjával az indulatok egy-egy kifőrésnél teljesen belepota magát a szivekne. A fonóba menő leányok danája után, mikor Bandi lelkiismeretének sújtó vádja tetőpontra hág és felkiált: „A Balla János nótáját danolják, a gyilkosát!” ez oly szép hatalmas jelenet volt, mely mindenkít megindított.

Neki is bőven kijutott a tapsból. Es most térjünk át a kisebb szereplőkre. Boris asszonyt, az öv. gulyásnét Schwartz Juliska játszotta eléggé jól. Tapsot is kapott.

Buziné szerepben Fehér Agnes igen kedvesen és diszkrétul játszott. Engedte, hogy a leánya, Zsófi: Kravus Flóra zavartalanul enyeleghasson kedvesével, Bandinak s ő is kihasználja ez alkalmat: enyelgett, hódított, ígézelt.

Hévell játszottá ifi. Ónodi Kulcsár Nagy András szerepét Németh Lajos. Jó volt a szerep, a megjelenés és jó volt az előadás. — Viharos derűtlenséget kelten okoztak a férfi szereplők közül: Ónodi Kulcsár Nagy Ferencz (játszotta Bence Kálmán) és Buzi csárdás (játszotta Marion Ignác). Amaz a játékaival, emez a maszkjával hatott.

A többi szereplő, ha nem is játszott kifogástalanul, de legalább nem is rontott. Ennyit a szereplőkről. Még egyet említek meg csak.

A darab sikerült előadásában a főszerepa rendező. Ez kétségtelen. Buzsá Maron, ki faradtságot nem kímélve, erős akarattal és ami a fő: erélyllyel vezette a rendezést; egy a szereplők, mint a közönség részéről csak elismerésben részesülhet. Sőt még többben is. Igaz, hogy csak egy röpke szóban, mely azonban a szívóól jó és ez a szó: Köszönet.

Köszönet, mert a szereplőket oktatta, buzdította és köszönet, mert a diszes közönségnek, melynek soráiban szeretett képviselőnk, dr. Maróthy Lászlót is láthatunk és üdvözölhettük — ily élvezetes estélyt nyujtott.

Az előadás után hajnalig tartó tánc követte.

Aliquís.

Megöltek egy legendy:

Egy ostfi-asszonyfai deli legendy tettek a napokban a ravatalra. Ifju életének tavaszán, husz esztendő korában oltotta ki az életét egy golyó, mely valamelyes ócska mezőőri puskanak a csővéből röpött ki. Legjobb pajtása, a legendy kenyeres társa vált okozója a katasztrófának, miről a következőkben tudósítunk:

Márton János ostfi-asszonyfai mezőőri lakást változtatott. A hurczkolodás nehézmunkájában, melyből a magyar ember szerint kétszeri adag fölér egy leégéssel, seritettek neki Dóbróntey István husz éves és Mihácsy

Sándor tizenkilenc éves osifi-asszonyai legények is.

Mikor már a czók-mók legdéványosabb részét kihurcolták a szobából, a széthullott szalma öszelakarítása végett Dóbróntey és Mihácsy együttesen visszatértek oda. A szoba falán azonban egy szegre akasztva még ott lógott a mezőúr puskája.

Dóbróntei abban a hiedelemben, hogy a puskát nincs megtöltve, leakasztotta azt a szegről s tréfálkozva ráfogta a cimborájára. A ravaszt is kendő csettegetni, aztán a puskát ismét visszaakasztotta a régi helyére s hozzá kezdett a takarításához.

De Mihácsy nem az a legény, aki a kölcsönrel adós szokott maradni. Gondolta magában, ha Dóbróntey rá ijeszti, majd visszatromfolja azt ő is.

Lekapta a szögre akasztott puskát, amely azonban ebben a pillanatban a nélkül, hogy annak ravaszához jóformán hozzányúlt volna a legény, elsült, s a lövedék a közvetlen közelben állott Dóbróntey testébe fúródott, ki egy jajkiáltást hallatván, véresen terült el a szoba padlózatán s egy-két percnyi szenvedés után meghalt.

A szerencsétlen legény tragikus sorsa nagy részvétet keltett a községben s a szerencsétlenség okát vizsgálva, Mihácsy Sándor teljesen meglátva önként jelentkezett a kisczelli járásbírósnál.

H I R E K.

Mai számunkhoz postautalványt mellékelünk, melyen az előfizetési pénznek beküldését teljes tisztelettel kéri:

a kiadóhivatal.

Reiszig Ede főispán óméltósága családjával együtt f. hó 6-án látogatást tett Nemes-Dömölkön Szógyény Marich Ferencz cs. és kir. kamarásnál.

Kinevezés. A kisczelli kir. járásbírórság nagy tekintélynek örvendő vezetőjét, dr. **Szabó Imre** kir. járásbíró ő felsége a király az igazságügyminiszter előterjesztésére a VII-ik fizetési osztályba sorozott kir. járásbíróvá nevezte ki.

Dr. Maróthy László a közig. bizottság albizottságában. Dr. **Maróthy László** országgyűlési képviselőt, a vármegye közigazgatási bizottságának tagját, a közigazgatási bizottság folyó hó hó 8-án tartott ülésében a mezőgazdasági és munkásügyek albizottságába, — a fogházvizsgáló és a pótdó felszámolási bizottságba rendes, az erdei kihágási II-od fokú birottságba pedig póttaggá választotta.

Vallburg báró rokonsága Vas-és Zalamegyében. Skublics Lujzának a néhai Ernő főherozeggel kötött morganatikus házasságából származó Wallburg Ernő báró tragédiája már évek óta foglalkoztatja a zurnalistikát. Különös érdeklődésnek ezen bonyolódott családi ügyre vonatkozó új és eddig teljesen ismeretlen adatok, melyeket a legközelebbi napokban teljesen megbízható és feltétlenül hiteles helyről sikerült beszerezniünk. Skublics Lujza, aki messze vidéken túrs szépség volt a maga idejében: családjának leghatározottabb tilalma ellenére ment férjhez Csenedhelyi Ignác névű kivetkőzött barátához, aki rendkívül szép férfiú volt, de egyuttal dologtalan, henye és korhely, aki egyrészt megfelelő jövedelmekben szökölködött, másrészt pedig feleségét a legdurvább bánásmódban részesítette. Ebből a házasságból 2 leánygyermek született: Csenedhelyi Lujza és Laura, kik közül az első Szentmiklóssy Gyula

tapolczai főszolgabírónak a felesége Skublics Lujza, nem türhetvén férjének durvaságát és korhelykedéseit törvényesen elvált tőle és rövid idő múlva Ernő főherozeggel lépett morganatikus házasságra. Csenedhelyi Ignác is újra nősült s nőül vette egy előkelő kemenesaljai család leányát: néhai Horváth Elek országgyűlési képviselő nővérét: Linát, aki szintén családja legszigorubb tilalma ellenére nyújtotta kezét Csenedhelyinek, aki azonban vele is épp oly brutálisan bánt, mint első feleségével, míg végül fivére: Horváth Elek hazavitte Csenedhelyi Ignácznak ebből a második házasságából született Csenedhelyi Mórict, aki Bobán nőül vette Győrffy Lidit, kinek leánya Csenedhelyi Lidi 18 éves hajadon egyike a csinos bobai nemes kisasszonyoknak.

A pápócal anyakönyvi kerületbe anyakönyvvezető helyettesé kinevezett Sebestyén Izidor ezen állását december hó 25-én foglalta el.

Ejegyzés. Bálint Géza közelebb jegyezte el Kis-Czelben a bájos és szeretetreméltó Vass Rózsika urhölgyet, Vass János és neje kedves leányát. **Defris Károly** vegyész-mérnök, a sárvári cukorgyár műszaki hivatalnok, eljegyezte **Steinschneider Kamilla** kisasszonyt, Prosnitzból. — Legyen az ég áldása e szerelemszötte frigyeken!

Hajtvadászat. Dukán Takacs Ferencz vadásztörletén f. hó 4-én tartották meg a hajtvadászatot, melyen a háziúron kívül résztvettek: dr. **Maróthy László** országos képviselő, dr. **Szabó Imre** kir. járásbíró, dr. **Hethessy Elek**, **Sarlay János**, **Nagy János**, **Nagy Dani**, **Toepler Károly**. Terültre került 224 drb. nyul.

Aranyok az öreg cselédeknek. F. hó 9-én a kis-czelli szolgabírói hivatal helyiségében osztották ki a földművelésügyi miniszter által a járásbeli öreg cselédek jutalmazására küldött aranyokat **Jakab Bódó** főszolgabíró és dr. **Pletnits Ferencz** ügyvéd, a gazdasági egyesület képviselőjében. Ezuttal 50—60 koronát kaptak aranyban **Molnár István** nemes-magasi, **Dörsei Zsigmond** magyar-gencsi, **Szabó György** szereznyi, **Horváth István** osifi-asszonyfai és **Németh István** kemenes-mihályfai öreg cselédek, akik mostani uraiknál 30—40 év óta állanak szolgálatban.

Elutasított kézségek. Kemenes-Mihályfa, Nemes-Dömölk, Tokorcs és Simonyi községek felebbeztek a pénzügyigazgatóság ama határozata miatt, melylyel a vadászati bérlet után járadék adóval rovattak meg. A felebbezésekkel legutóbbi ülésében foglalkozott a közigazgatási bizottság, a beadott felebbezéseket elutasítva, mert a vadászati bérletből befolyó jövedelem feloszlatlan állapotban lévén, községi czélokra nem fordíthatik, így tehát adóköteles.

Kivándorlási üzenetek a Kemenesalján. Közelebb egy bécsi czég ismét kivándorlásra csábító nyomtatványokkal árasztotta el Nemes-Dömölköt. Ezeket a nyomtatványokat rögtön elközbiztosította az éber góddal vigyázó körjegyző és tüstént beszolgáltatta azokat a főszolgabíró kezéhez.

Akik nem akarnak üdülni. A kis-czelli képviselőtestület azon határozata ellen, hogy Kis-Czelben sétatért alakít — Haidecker Antal és társai felebbezéssel éltek s e határozat megsemmisítését azon alapon kéri, hogy ők egyebütt, esetleg a Sághegyen óhajtanak üdülni.

Amerikai kincsek Szombathelyen. Nagyszerű tréfát eresztett meg legközelebb Stern Adolf (Mister Adolf Stern of Anker) Amerikába menekült,

honi jelesünk, aki váltószédeldégei után számos jóra való embernek okozta anyagi romlását. Ugyanis Dautlich Gyulának, a Szabária egykori főpinczérének levelet irt, s arra kérte, hogy a mellékelt 110 dollárnyi bankjegyet juttatná el egyik hitelezőjének: Aumüller lakatosmesternek a kezéhez.

Meg is érkeztek pontosan a dollárok, hanem azoknak egyike egy százdolláros lejátszott sorsjegy, a másik meg egy 10 dolláros hatályon kívül helyezett és értékét veszített bankjegy.

Hogy a kakas csipje meg, Mister Stern of Anker ott tül az oceánon! Pokoli jó dolga lehet ottan, hogy efféle tréfákat enged meg magának!

A kis-czelli önkéntes tűzoltóegylet 1902. évi január hó 18-án a „Korona” szálló nagytermében szerelvényeinek gyarapítása czéljából zártkörű tánczvigalmat rendez. Dr. **Pletnits Ferencz** elnök. **Bisiczky Ölon** alelnök. **Pálovits József** főparancsnok. Belépti-díj: személyenkint 1 korona, családjegy 3 korona. Egyenruhás tülötlöknak 60 fillér. Felülfizetések köszönettel fogadtnak és hirlapilag nyugtáztatnak. Kezdeté este 7/8 órakor. A zenét **Sárközi Géza** kis-czelli zenekara szolgálta.

Kaszagvár Szombathelyen. Amint azt a „Vasvármegye” több mint egy hónap előtt megírta: a báró **Wieser** féle mondseei kaszagvár áttelepítéséről névze megtörténtek a kezdeményező lépések. Az első magyar kaszagvárt báró **Wieser** Szombathelyen szándékozik felállítani s 50 stájer munkásaládot telepit ide, hogy a gyártást azonnal felvehesse. Értesülésünk szerint **Sárvár**, **Felső-Eőr** és **Szent-Gothárd** is kombinációban vannak véve, s e részben történetek is már lépések, de a **Wieser**-czég határozatlanlag szagzkodik Szombathelyhez. A gyár még ez év folyamán felépül és üzemel felveszi.

A kis-czelli daloskör f. évi február hó 8-án tánczcal egybekötött hangversenyt rendez, melynek műsorát jövő számukban közölni fogjuk.

Tűz Nagy-Asszonyfán. Nagy-Asszonyfa községben **Fekete József** ottani lakos istállójában tűz ütött ki. A veszedelmet hamarosan észrevették, s a tüzet, mielőtt az nagyobb kárt tehetett volna, lokalizálták.

Gyermek-betegségek a kis-czelli járásban. A vármegyei tiszti főorvos jelentése szerint a kisczelli járásban december hó 15-től 31-ig a következő fertőző betegségek fordultak elő: ronccsoló toroklob **Dukán**, **Nemes-Dömölkön**, **Kocson** és **Simoniban** egy-egy eset; kanyaró: **Karakó** községben 18 eset, **Kenyeri** községben 2 eset.

A nemes-dömölkői olvasókör f. hó 11-én az „Angyalhos” czimzatt vendéglőben a kör pénztára javára jól sikerült zártkörű tánczmulatságot rendezett.

Felপরসelt pinczészék. Löwinger Jakab egyházas-helyei lakosnak a kis-somlófi szőlőhegyen levő szőlőföldül pinczéje leégett. A tüzet a káros szőlőjében dolgozótt **Horváth Károly**, **Horváth Lajos**, **Horváth Gyula** és **Czeke Gyula** egyházas-helyei lakosok okozták, kik a pinczében tüzet raktak s távozás előtt elfelejtették azt eloltani **Löwinger Jakab** kára 600 korona.

A sági amazon. Csak nem vészett ki még az amazonok szája, akik nyelvével is, ököllel is hatalmasan megtudják védelmezni az ő igazukat. Így például erre a sági eset: Kódos december egyik napján egy sági atyai tülösbán talált egy ludacskát. Az atyai nekü durálta magát a bajtavadászatot indított a lud elle, de ebbeli működése közepette egy fejbe találta kollintáni a capituliumi madarat, hogy az menten kiesenyedett. A lud tulajdonosa, egy kacsizás, markos sági menyecske, a gyászozat miatt felbuzdulva, puská közzel egy, elpöngyödté az atyafit, hogy annak számára most nem Gileádban, hanem csak a patikában található balzsamir. A csattanós esetnek a kis-czelli bíróság előtt lezajlott.

